

לילי כהן פרחייה, מתוך "ניקה", 2018

אבן נזרקה למים אי אז. אנחנו מנסות למשות אותה ממעמקים. רוקסן גיי, שמתארת בספרה רעב את חייה כאישה שחורה ושמנה מאוד בארצות הברית, עושה עבודה יסודית. היא מספקת לנו דין וחשבון צורב על ביוגרפיה של אישה שגופה הוא מבצרה, שמשמניה הם בעת ובעונה אחת פתרון ובעיה, ושניסיון המילוט המסוים שלה מהגוף סופו בהנכחה כבירה יותר שלו. יותר מזה, גיי מגפקת מסמך חברתי נוקב על שנאת גופים, על שנאת נשים, על אלימות, פגיעה עצמית והוקעה. קראתי את הספר (שיצא לאחרונה בהוצאת "בבל" בתרגומה של דבי איילון) באכחה אחת, התעניתי אבל לא יכולתי להפסיק. עצרתי ממש לפני הסוף כאילו כדי להימנע מהבלתי נמנע, ובמשך זמן רב מדי לא יכולתי לחזור לספר. כי לקרוא את רוקסן גיי זה כמו למשש ברייל שצורב בעור. זה קרוב מדי, זה בלתי נסבל. במובן הזה הספר הזה הוא מופתי, הוא פוליטי, הוא עדות מהתופת, קריאת חובה.

בסופו של דבר, אחרי שספרה הכה גלים וצייד את קוראותיו בשלל תוכנות מעצימות על השמנה כאסטרטגיה הישרדותית חתרנית, רוקסן גיי נקטה מהלך שאכזב רבות ממי שנהו אחרי האייקון הפמיניסטי שראו בה, והפקידה את גופה בידי המנתחים. כמי שכתבה את המניפסט Bad Feminist היא רגילה לאכזב, ובראיונות שלאחר המעשה היא מסבירה שהבינה שחייה קצרים מכדי לחולל את התמורות התרבותיות המיוחלות ושיותר קל ומהיר לשנות את גופה מאשר מוסכמות חברתיות.

ואילו אני, בכל פעם שמוטחת בי האפשרות של הפרוצדורה המכונה בשם כולל "ניתוח לקיצור קיבה" (על ידי נהגי מוניות, זרים אקראיים, מכרים, מכרות, מטפלים למיניהם, יו ניים איט), אני חשה שהעולם אומר לי שפסה סבלנותו לנוכח אזלת היד שאני מוכיחה מזה שנים, שאין לסמוך עלי, ששום דבר ואף אחד כבר לא יושיע אותי ממצולותי, ושעלי להסגיר את עצמי לידי רשויות הבריאות, להתדפק על דלתות המומחים. אני שומעת: אישה שמנה, זווי. הטקסטים החיצוניים מתכתבים בנקל עם אמונות פנימיות, המתגעשות במקביל לאחרות, שנשמעות לעתים בקול ענות חלושה ולפעמים זוקפות ראש לאמור: זה מה יש וזה טוב מספיק. ♦

עיבוד לדברים שנאמרו בערב לרגל הוצאת הספר רעב בעברית שנערך בחנות הספרים "מגדלור" בתל-אביב, ומהווים חלק ממסה שתראה אור בקרוב בספר מסות.